

УКРАЇНСЬКА

ПРЕСОВА

СЛУЖБА

ВИДАННЯ ГОЛОВНОЇ РЕДАКЦІЇ.

Ч. 22.

9 листопада 1940 р.

ЛИСТ ДО УКРАЇНЦЯ ЗА ОКЕАНОМ.

Один український робітник-патріот зза океану пише листа, що з нього бє і гарячою вірою в успіх нашої справи, але й безпорадністю розумово підмурувати цю віру. В цьому листі автор пише м.ін.:

"45-мільйонової нації не стерти з лица землі. А якби навіть тільки кількості тисяч українців хотіло самостійности, то справа не програна. Але коли прийде та хвилина, чи ми доживемо її? Що буде, як скінчиться теперішня війна і Москви не тільки не побють, але ще й далі обдаровуватимуть /її/ новими краями? Вірю, але сумніви не дають мені жити. Працюємо, як можемо, для матері-батьківщини, але не завжди з таким вогнем, якби треба...". В листі прохання, вяснити сучасні міжнародні можливості української визвольної справи.

Ми тут ув Європі - треба почати відповідь - не зневірюємося ні на хвилю і працюємо, як і ви за океаном, наші земляки й друзі. Те, що ми ближче терену подій, здавалося б, повинно давати нам ясніший образ дальших напрямних розвою міжнародньої ситуації. Та наша ближча причасність до бігу подій - маємо змогу безпосередніх міжнародніх звязків, слідкуємо за європейською пресою та й врешті густо-часто співають над нами свою пісню бомбовози воюючих сторін - оця наша ближча причасність до розвитку ситуації не завжди помагає бачити річі ясно. Часом, повірте, треба нам собі уявляти, що ми десь далеко, за океаном, і звідтам "непричасними" очима оцінювати справи. Як же ж ми їх бачимо?

Європа сьогодні під первагою Німеччини. Маємо на думці ту Європу, що на захід від Прута й Сяну. Війна йде сьогодні на морі й у воздуху, а в Німеччині стоїть 10-мільйонна сухопутня армія, майже неткнена та знаменито вивінувана. Економічне забезпечення цієї збройної сили запевнене. Тому, хоча ми не знаємо, як далі піде війна поза Європою - на британському острові, на Близькому Сході й т.д., знаємо зате певно, що та сухопутня армія Німеччини це сила, якій ніхто на європейському суходолі, включно з Советами, не може нічого потужнішого протиставити. Отже, коли мірити справи мирилом ближчих років, панування Німеччини в Європі річ безперечна.

Війна буде може ще довгий час тривати, й коли ми - з одного боку - переконані, що вона покінчиться відмежуванням впливів Англії від європейського суходолу, то - з другого боку - дивимося сьогодні на весь англо-саксонський світ як на ворога Німеччини, і чи центр цього світу буде в Лондоні чи в Вашингтоні, світ цей не зникне зпоміж імперіальних чинників світу. Зате доволі ясна справа, що світові цьому неможливо буде мати впливу на хід європейських подій - бо він віддаляється від Європи й, хоч би війна в інших кінцях світу тягнулася ще дуже довго, наш суходіл буде "новою Європою", як тепер тут кається. Себ то - що для нас важне - оскільки українська справа буде актуальна або ні - то це станеться перше за все в "європейських рямцях", а не в рямцях світової політики.

З цим фактом /приємним чи неприємним - не важно/ треба рахуватися. Це значить багато дечого для української еміграції за океаном. Вона мусить вчутися в оцю справу: Україна лежить у такому місці землі, де зайшли величезні зміни. В такому місці, звідки віддалилися впливи англо-саксонського світу. Себ то це означає, на практиці, зміну напрямних і можливостей діяльности заокеанської еміграції. Їй важко нині /підкреслюємо: нині!/ ^{зачати} українську закордонну політику, бо, в силу розвитку подій, вона таксамо віддаляється від європейського суходолу, як і ті держави, що в них вона живе. Зате залишається для цієї еміграції велика можливість і важливий обовязок завжди й усюди виступати проти Росії, як ворога всього людства; боронити доброго українського імені й не давати нікому фалшувати шляхотного змісту української визвольної боротьби; плекати українську культуру; берегти й розбудовувати сили й цінності, що важні будуть для майбутньої української держави; та, врешті, давати матеріяльну поміч українським гуманітарним акціям.

Українську визвольну політику закордоном можуть вести тільки українські чинники в Європі. Перед цими чинниками основна проблема: що буде далі з Росією - чи її хтось заатакує, чи вона когось нападе, чи все залишиться по старому? На цю вязанку питань можна найти різні відповіді, з яких кожна може бути правдоподібною й ніяка цілком певна. Що Совети нині слухає від Німеччини - або скажім точніше: від Німеччини-Італії-Ніпону - це факт. Що вони будуть тим сильніші, чим більше й довше ці три держави кривавитисямуть у дальшій боротьбі та що - з другого боку - кожна нова позиція цих держав над Чорним морем чи в Азії є послабленням Росії - це теж факт, як і те, що європейські посілості Росії зависнули б у повітрі з ментом, коли Німеччина й Італія станули б ногою не тільки на Балкані /що вже майже вповні сталося/, але й по тому боці Чорного моря й Кавказу. Але такий же сам факт - що все це не означає ще само собою ні війни з Росією ні її розбиття.

Слаба, оточена Росія завжди може бути об'єктом або а/ наступу ззовні або б/...проникання знутри. На довшу мету мусить прийти до конфліктів "нової Європи" з ССРСР, в цьому згідні всі в світі. Існує сила світоглядних, геополітичних і т.п. моментів, що промовляють за цим. Іде про те, коли це станеться і як це станеться. Але тут уже матиме змогу Україна сказати своє слово, яке не має ваги в нинішній хвилині світового зудару, але матиме її тоді, коли Совети втратять свою догідну позицію того третього, що користає, коли два інші б'ються...Яке може бути це слово України?

З ментом упадку Польщі витворилося в деякого закордоном уявлення, що українська революційна боротьба на землях, яка досі, мовляв, велася тільки проти Польщі, тепер погасла. Чому? Тому, бо...нема про це в газетах. Нема про це в газетах /чи пак є дуже мало/ і може й далі не буде. Але ця боротьба ведеться за своїми виробленими методами й з цим же героїзмом, що й досі велася над Дніпром та над Дністром. Треба соромитися тим, що можуть припускати, щоб наша нація, яка виказала стільки лицарського пориву й невтомного завзяття в минулому, щоб наша нація сьогодні склала зброю. Щоб та генерація, що видала революціонерів УВО-ОУН, закарпатських Січовиків, партизан осені 1939 р. та стільки-стільки ідейних, жертвенних людей на всіх ділянках життя, мала соромно скапітулювати перед тим ворогом, якого ненавиділа важко завжди й боротися з яким було завжди її мрією та життєвою метою.

Зверніть увагу, що ССРСР роздувається, як жаба на вогні. За двадцятикількома мільйонів нових людей зачинилися ворота цієї тюрми народів за останній рік. Ці мільйони всі історичні вороги Москви - а вирости в іншому світі. Фронт поневолених націй ССРСР кріпне. Почерез кров і сльози, смерті і жахіття - за кожною новою територіальною здобиччю Сталіна - бачимо все виразніше той невмолимий присуд смерті на стіні Кремлю, що його пише рука українця, білорусина, литовця, молдаванина й т.д. Не дайте себе, друзі зза океану, надто гіпнотизувати "беззглядністю ситуації" на Землях. Ця ситуація пекельна, але вона тимбільше грізна для червоних можновладців. Бо людина не скот і не безвольні дриглі, а єство з духом і душею, з волею жити й боротися. Подумайте про долю царської Росії, про війни за свободу в обох Америках!

Ось так бачимо річі ми в Європі. Гадаємо, що повинні б ви нам, заокеанські брати, признати правду бодай у засадничих річах. Нікому з нас тут не приходить ні не приходило ніколи в голову, щоб ви мали бути нельюальні громадяни своїх держав. Українська справа цього зовсім не потребує. Не забувайте тільки, що на Українських Землях ллється кров і караються тисячі в тюрмах й на засланнях за краще майбутнє народу. Це зобов'язує всіх нас закордоном до двох річей: до віри та витривалості в праці й до того, щоб не робити нічого такого, що може не допомогти а пошкодити Україні, понад сорока мільйонам наших батьків і матерей, братів і сестер, синів і дочок на Землях. Віра, труд і холодна розвага мусять присвічувати нам у нашому житті, змаганні, в усіх наших починах.

Я. Оршан.

МІЖНАРОДНЯ ПОЛІТИКА.

Небезпека політичного ділетантизму полягає в тому, що в лабіринті щоденних сензацій втрачається червона нитка, яка веде від минулого через сучасне в майбутнє. В гаморі кон'юнктурних пресових кампаній затрачується почуття внутрішньої закономірності історичних подій.

Для політичного ділетанта немає засадничої різниці між політичною тактикою, себто засобами боротьби, та політичною стратегією або національними цілями. Для нації, якій бракує політично виробленої, фахово досконалої та внутрішньо зрілої провідної верстви, повстає небезпека просякнення політичним ділетантизмом ширших кол суспільності й поширення на них пошести хиткого й безвідповідального політиканства. Прилюдна опінія такого народу легко дасться себе дезорієнтувати подіям дня, часто дуже скоропроминаючого значення. Бо політичний ділетантизм рідко або ніколи не додачує тягlosti між історичними процесами минулого та політичними потягненнями сучасного. До того, задля браку солідного знання, часто зовсім нехтується реальними геополітичними можливостями поодиноких націй, а на перецінюванні якогось тимчасового стану базуються надії та "орієнтації", химерність яких була б комічна, коли б від неї не залежала доля цілого народу.

Пригадуємо ще недавню націю деяких кол українського політичного життя на "прометеївську" перебудову Польщею цілого Сходу Європи, аж до "спільної границі з Ніпоном на Уралі" включно. Не потребуємо пересувати нашу мудрість від сьогодні на відчуження політичних можливостей вчора. Годі було передбачити точно годину заломання польської державности, ані розміри тієї історичної катастрофи. Але очікувати від не дуже чисельного, вбогого, політично незрілого й внутрішньо дезорганізованого польського народу та його держави, що була переважана жорстокою боротьбою меншин, соціальними розрухами та воріжнечею могутніх сусідів, - щоб цей нарід і ця держава доконали такого велетенського завдання, як завоювання, а до того ще й переорганізування європейського Сходу, - це межувало вже з політичним божевіллям. Ці політики не бачили за лаштунками "34-мільйонної держави" мізерности реальних польських засобів, браку реальної сили й провідної ідеї та здорового політичного глузду польської нації.

Більшість українських "орієнтацій" давнього та недавнього минулого, не виключаючи й сучасности, повстала задля браку внутрішньо зрілої державно-творчої провідної верстви, а точніше, з браку докладної політичної поінформованости, геополітичного вишколу та почуття відповідальности за власні політичні погляди та прогнози.

Найнебезпечніша загроза для нації це загроза примітивізму оцінки міжнародньої ситуації. Коли пропагандивна та організаційна праця внутрі нації часто вимагає, щоб упростити ідеологію до ступня приступности психіці широким мас, то інтензивна акція назовні або навіть лише пасивне спостереження розвитку подій не мають більшої небезпеки, як примітивізувати або схематизувати політичну проблематику. Лише повне та всебічне охоплення геополітичних можливостей, історичних передпосилок, державних традицій, соціальної структури, ідеологічних впливів кожночасної політичної ситуації й вкінці індивідуальних примет провідників нації - дає можливість точно оцінити міжнародню політику та навіть дати прогнозу її розвитку в майбутньому.

Політичний ділетантизм часто виправдує себе залозеним аргументом припадковости та непередбачаемости історичних подій. Це засаднича помилка. Певно, історія не має якоїсь загальної схеми, як цього навчав напр. марксизм при причини, перебіг та "неминучі" наслідки класової боротьби, як змісту політичного й культурного життя. Це опрокинута досвідом історії ересь. Але політика, як і кожне явище неорганічного, органічного та соціального світу, має свої закономірности. Вона виходить із певних передпосилок та має певні наслідки. Модним стало говорити про містику історії. На ділі вона полягає головно в народженні та поширенні ідей і духовому занепаді або відродженні націй.

Та навіть у цих процесах величезну роль відіграють суто психічні, соціальні та матеріальні фактори, тобто не містика, але логіка фактів. Небезпечна є втеча від обов'язку знання й холодної розваги в самовиправдування уявним ірраціоналізмом подій.

Непотрібно наводити різні відомі факти, коли геополітика виявлялася сильніша за ідеологію, а державні традиції за персональний склад державного уряду. Національний провід буває більш або менш зручний, йде до цілі прямим шляхом або лявірує під тиском обставин, але самі цілі нації, коли вони взагалі змінюються, то дуже повільно - часто лише протягом сторіч. Політична мудрість полягає в тому, щоб уміти розрізнити між цими суттєвими цілями націй та їх життєвими інтересами з одного боку, та скороминувими тезами політичної тактики дня - з другого боку. Політика це "мистецтво можливого", а не містика неможливостей; в кожному разі запорукою її успіхів є можливість передбачувати, що повстає не тільки з інтуїції, але в першу чергу з інтелектуальної здібності. Себто з усеохоплюючої політичної, геополітичної та історичної освіти й досконалої особистої поінформованості.

Др. Вол. Панченко-Юрєвич.

ПОНЯТТЯ ЖИТТЄВОГО ПРОСТОРУ.

З останньою війною в обсяг політики та журналістики увійшло нове поняття "життєвого простору". Перша його кинула Німеччина, і потім ми знаходимо його навіть в офіційному німецько-італійському трактаті приязні 1939 року. Що ж це поняття означає? Виходячи з значення двох слів, що його складають, можна зробити висновок, що поняття життєвого простору визначає землі й території, необхідні для життя відповідної нації чи держави. Ці землі й території, очевидно, зовсім не ототожнюються з етнографічною територією відповідного народу, - зони можуть виходити далеко поза її межі. Італійський журналіст В. Гайда в римському щоденнику - "Іль Джорнале д'Італія" зазначав свого часу, що "значення життєвого простору може бути дуже відмінне в залежності від обставин: В Європі, наприклад, він означав би ті зони господарської та політичної експансії, що відповідають "життєвим інтересам" відповідних країн. Але може бути життєвий простір і поза Європою, в колоніях - тут він відповідав би "життєвим потребам" відповідної нації". З цих визначень п. Гайди являється досить ясно незвиробленість нового поняття, його надто велика еластичність, що дозволяла декому дивитися на цей новий витвір політичної ідеології, як на досить примітивний макіявелістичний викрут звичайної собі хижачької політики. Та й у дійсності, хіба можна було дивитися на нього інакше, коли про "життєвий простір" почала було говорити й беківська Польща?!

З життєвим простором зв'язється дуже тісно поняття внутрішньої сили, тієї демографічної натуги, що не знаходить більш можливості втриматися в межах, визначених перестарілими договорами. Тому поняття життєвого простору - поняття чисто революційне, динамічне, що вимагає все нового достосорудування до постійно змінливих взаємовідносин між народами та між їхніми силами поширення. Нарід, що дійшов до повної політичної зрілості і використав усі можливості національної території для свого господарського й демографічного розросту, натурально виливається поза свої політичні кордони, поширюється по волі на територіях сусідніх держав, здобуває в них землю своєю зпертою працею і по волі витворює для себе отой - "життєвий простір", без якого дальший розвиток відповідної нації робиться неможливим.

Для України князівських та козацьких часів життєвим простором були степи, що в них виливалися надлишки українського населення. Це й тепер землі між Доном і Волгою можна назвати "життєвим простором" України, що віддавна пересякає його своєю еміграцією, і колись таки зовсім пересякне. Але життєвим простором Німеччини треба вважати середню й південно-східню Європу; Італії - Середземноморські території; Німечці - Східню Азію. Та ці наші визначення можуть мати тільки тимчасовий характер. Життєвим простором давнього Риму була перше тільки середня Італія, Лаціум, потім зробилась ним вся Італія, потім - вся так зв. римська імперія. Дивлячись саме на історію давнього Риму, можна добре зрозуміти, як здобувається життєвий простір. Для цього необхідне існування одного внутрішнього активного ядра, від якого пропульсивної сили

залежить постійне зростання життєвого простору, що може бути дійсним життєвим простором тільки в тому разі, коли процес його поширення відповідає дійсному зростові внутрішніх сил відповідної нації.

Як бачимо, теорія життєвого простору - це фактично теорія здорового органічного імперіалізму, що вимагає від нації, яка його практикує, не тільки "волі до поширення", але й волі до обмеження своїх хижацьких апетитів, волі до самодисципліни. Треба бути зрілим і сильним в середині, і тільки тоді зажитися йти на воєні. Бо в іншому разі заскорий вилив на воєні не тільки не здобуває життєвого простору, але навпаки, ослаблюючи всередині націю, зрукує його. В такому непомірному й недисциплінованому виливі воєні виснажилась і віддалась на поталу ворогам давніша Україна. В хижацько-захланному імперіалізмі захлинулася беківська Польща. Теорія життєвого простору пропагує імперіалізм, але обмежує його тільки на ті народи, що своїм внутрішнім зростом, своєю внутрішньою дисципліною, своїми інтелектуальними, культурними та цивілізаційними здобутками виробила собі в повільному органічному рості право на імперію. Тим гірше для тих народів, що, знаходячись в її сусідстві, зміють плепати в собі тільки внутрішній нелад, ледве прикритий голосними, але порожніми фразами! Світ - здобич для сильних, але щоб бути сильним, треба вміти плепати силу. І треба вміти її розраховувати!

Еugen Опацький.

НАШІЙ ОТАМАНШИНІ В АЛЬБОМ.

Боротьба між Рузвелтом і Вилкі за президентський стілець Америки велася пристрасно й у доволі гострих формах. Промовці зокрема Вилкі, не щадили собі взаємно багато слів докору й критики. В виборах переміг Рузвелт. Вилкі програв, хоч і число голосів, що впали на нього, не багато менше від голосів за Рузвелтом. Вилкі прийняв до відома свою поразку й вислав таку депешу до Рузвелта:

"Мої сердечні побажання з приводу Вашого поновного вибору на президента Зєдинених Держав. Я знаю, ми оба вдячні, що так багато американських громадян брало участь у виборах. Гажаю Вам багато особистого здоров'я й добра".

Знову ж в радіо склав цей же Вилкі наступну заяву в імені своєї републиканської партії:

"З найширшою охотою ставлю Вам, Франкліне Д. Рузвелт, себе до розпорядимости. Ми готові виступити разом із тими, які працювали для Вас й головували за Вами, за єдність американської нації і діяти разом із ними для успішного й скорого довершення заходів оборони Зєдинених Держав, висилки показної помочі Великої Британії й зламання опору, який прєставиться цим цілям".

Коли читати такі заяви американського політичного діяча перед своїм противником, нагадується наше: "Коли не буде соціалістичної України, хай не буде ніякої". Нагадується й теперішня засліпленість, зайлість, отаманіа деяких українських клєк.

З СОВЕТСЬКОЇ УКРАЇНИ.

Вибори до рад у Західній Україні.

Президія т.зв. верховної ради УСРР визначила відповідним "указом" нові вибори до обласних, районних, міських та сільських рад в зах.-укр. областях Волинській, Дрогобицькій, Львівській, Рівенській, Станиславській і Тернопільській. Вибори відбудуться 15 грудня, і советська преса почала вже від жовтня виборчу підготовку. "Комуніст" тривожиться, щоб в ради попали самі певні люди. "Забезпечити ретельний добір цих людей - святий обов'язок партійних організацій" - пише газета. - "Ще свіжі в пам'яті трудящих західних областей комедії виборів у колишній панській Польщі. Треба допомогти агітаторам показати населенню всю фальш і продажність демократії колишньої Польщі". Справді, агітатори мусять дуже натрудитися, щоб переконати населення, що є якась різниця між значенням виборів у Польщі й у СРСР. "Комуніст" не забуває вдарити й по "ворожих елементах": "Нема сумніву в тому, що розбиті, але подекуди ще недобиті ворожі елементи намагатимуться перешкодити успішному ходові виборчої кампанії. Вони будуть плести павутиння провокації, вони будуть намагатися влізти в довіря народу, пролізти в виборчі комісії, вони пробуватимуть компромітувати чесних і відданих радянській владі людей. Всі ці ворожі вилазки повинні дістати найнещаднішу відсіч. Вище ніж будького повинна бути тепер большевицька пильність. Треба піднести ненависть мас проти всіх, хто намагатиметься перешкодити успішному проведенню виборів". В іншому числі цієї ж газети читаємо знову, що "класовий ворог, рештки буржуазно-націоналістичних, реставраторських та інших антирадянських банд і груп - перешкоджатимуть проведенню виборчої кампанії". Видно з усіх цих побоювань уся нестійкість і непевність большевицького режиму на ЗУЗ.

Як бачить компартія саму себе?

Орган компартії в Україні "Комуніст" пише у двох числах таке:

"Дешева сентиментальність і безхребетний лібералізм - несполучні з большевицьким стилем керівництва. Керуй без найменшого вагання, - учив В.І.Ленін, - управляй твердіше, ніж управляв до тебе капіталіст. Інакше ти не переможеш. Той, хто відступає тепер від порядку дисципліни, той впускає ворогів у своє середовище. Сентиментальність є не менший злочин, ніж на війні шкурництво. Наївно думати, що покінчити з усіма пережитками капіталізму можна без адміністративного, матеріального впливу, без репресій... Та помилково було б думати, що всі комуністи вільні від пережитків капіталізму... Суворі критика хиб і помилок у їх роботі - така неодмінна умова большевицького виховання комуністів, викорінення дрібнобуржуазних пережитків, які збереглися в свідомості деяких з них. Комуніст, який робить нові й нові помилки, перемінюється іноді в обивателя... Нічого схожого не має гнилий лібералізм з справжньою большевицькою чуйністю. Горючись за чистоту своїх рядів, партія очищає їх від людей, що морально розклалися, випадково потрапили в партію... Комуніст - непримиримий борець проти всього того, що йде на шкоду партії".

"Большевики - пише "Комуніст" в іншому числі - завжди непримиренно боролися з усякими спробами відкрити двері цієї кріпости ворожим, нестійким або випадковим елементам... За час, що минув від ХУІІІ з'їзду ВКПб, багато партійних організацій допустили серйозні хиби... До найсуворішої партійної відповідальності треба притягати тих, що допускають порушення статуту ВКПб, забувають вимогу сталінського центр. комітету про те, що кожна партійна організація повинна гарантувати партію від проникнення в її ряди ворожих і ненадійних людей... Тільки повсякденне, справді большевицьке керівництво райкомів, міськомів і обкомів ВКПб може забезпечити неухильне виконання всіх вимог статуту ВКПб... Священний обов'язок кожної партійної організації, кожного комуніста - пильно оберігати чистоту рядів большевицької партії".

З цієї критики й зазивів комуністичного органу виходить недвозначно, що в компартії щось не в порядку. Чи нова чистка на овиді?

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ.

Вийшли з тюрми.

27 жовтня вийшли з румунської тюрми останні з українських націоналістів, засуджених у квітні 1937 року за протирумунські демонстрації в Чернівцях.

Конференція української еміграції в Румунії.

З Букарешту пишуть нам:

Вже від багатьох років виявляла укр. еміграція в Румунії незадоволення негромадським способом ведення справ Українським Громадсько-Допомоговим Комітетом Укр. Еміграції в Румунії і його за тісним зв'язком із жидівськими колами. Наслідком обвинувачень у певних неправильностях у веденні справ, б. голова К-ту п. В. Трепке кілька місяців тому уступив і передав головування не-членові К-ту п. Г. Порохівському, який в свою чергу здемісіонував 3. вересня ц.р. і в цей спосіб у К-ті залишилося лише 2 члени, які передали всі справи й архів, як теж грошове діловодство, грошові документи й готівку Комісії по створенні нового К-ту, яка мала скликати Загальні Збори організованої укр. еміграції в Румунії для вибору нового К-ту. Згадана комісія виробила норми представництва поодиноких організацій та скликала в днях 26-27 жовтня конференцію.

Конференція відкрито в приязності 35 делегатів з правом голосу й 10 гостей, між якими був представник румунських легіонерів. До президії вибрано Дра Ю. Русова, Полк. М. Пелипенка, В. Мельника і М. Довгого так секретарів пп. К. Антошка й І. Пищенко. Денний порядок ухвалено 31 голосами проти 4. Після вступного слова дра Ю. Русова приязні вшанували вставанням із місць пам'ять С. Петлюри, Е. Коновальця й других українців, що загинули в боях й по тюрмах. Опісля відчитано відповідь на привітання королеви Єлени. Частуває привіт від представника легіонерів, який зазначає, що румунські легіонери добре розуміють переслідування, які терплять бездержавні українці, бо легіонери самі були переслідувані у власній державі, і що раді заповнити нашу еміграцію в симпатії й допомозі. Конференція вшановує вставанням пам'ять забитих легіонерів. Після доповіді дра Ю. Русова про діяльність б. Комітету, який держав тісні зв'язки з жидами й спрямовував /п. Геродот/ українських емігрантів до б. советської місії у Відні в справах повороту до Советів, - 7 делегатів залишає збори.

З доповіді п. В. Мельника про грошові справи б. К-ту виявилось, що п. Геродот і його спільники допустились грошових зловживань. В дальшому бігу конференції ухвалено кошторис К-ту на наступний рік у розмірі 60000 лей. До нового К-ту обрані: Др Ю. Русов, П. Пелипенко, В. Мельник, М. Ярош, К. Антошко, О. Черницький, С. Богданович, І. Дробіт, І. Пищенко. Запасові члени: Телешкевич, М. Козуб. Ревіз. Комісія: М. Бережний, Нестеренко, Ходаківський. Запасові: С. Федоренко, інж. Радзівевський. Юрисконзулт: М. Бойченко.

В дальшому обговорено й затверджено Статут нового К-ту /старий К-тет напроτάзі всього свого існування не мав Статуту). Встановлено сапоподаткування укр. еміграції в Румунії у розмірі 200 лей на рік. Після обговорення низки дальших організаційних справ, др Ю. Русов заклав конференцію, нагадавши про непорушне бажання нового К-ту вести якнайліпше працю на користь усієї еміграції в дусі нового часу.

УКРАЇНЦІ З ВАРШАВИ В ЛЮБЛИНШИНУ.

Берлінське московське "Новое Слово" пише: Небаром відбудеться переселення частини росіян, що живуть у Люблинщині, в Варшавське, й - з другого боку - частини українців із Варшавського Люблинського воєводства. Переселення є добровільне й переводиться властями при участі Русского нац. комітету й українських організацій. Усього висловило бажання переселитися у Варш. воєводство 79 родин із Люблина, Холму, Замістя, Грубешова й Білої Підляської. в загальному числі б. 130 люда. Ймовірно при бл. таке ж число українців переселиться із Варшави в Люблинське воєводство.